

La tribuna

Un futur incert

Si la situació no canvia moltes famílies arrelades de molts anys hauran de marxar del país

VÍCTOR

Naudi

Associació de Contractistes d'Obra d'Andorra reclamava fa poc que caldria obrir les quotes de treballadors als extracomunitaris, almenys per alguns sectors empresarials i especialment per a la construcció.

No comparteixo la proposta primer perquè seria contrària als convenis trilaterals i, en aquests moments de suposada negociació per a l'acostament a la Unió Europea, no és pas el que ens convé.

Un dels arguments que s'avancava des de l'Acoda i que recolza la seva demanda és la dificultat en què es troben alguns empresaris a l'hora de contractar treballadors que habitualment solen ser originaris d'Espanya o de Portugal. Dificultat derivada de les condicions de vida del nostre país, que ja no són interessants per a ells des del punt de vista retributiu.

Si les condicions no són interessants al parer dels treballadors que provenen dels països veïns, tampoc ho acabaran sent per als treballadors extracomunitaris. Prova d'això és el que ja està succeint amb els treballadors de la temporada d'hivern, en el sentit que molts d'ells ja diuen sense embuts que no tornaran a Andorra si no canvien les coses.

I no podem menystenir les més que probables repercussions socials que una mesura com aquesta podria acabar tenint.

De fet la petició de l'Acoda és la demostració que Andorra ja no ofereix les condicions mínimes que oferia fa uns anys per a què un treballador recent arribat es pugui guanyar la vida dignament.

Però el més preocupant de tot plegat és que una bona part de les famílies arrelades al país, després d'una llarga vida de treball, no tan sols veuen com disminueix dia a

TONY LARA

re dia el seu poder adquisitiu, sinó que amb gran angoixa pateix pel futur dels seus fills que en molts casos han de viure o sobreviure amb sous entre mil i 1.200 euros.

AMB SALARIS d'aquesta magnitud difícilment els joves es poden emancipar i esdevé impossible fundar una família havent de pagar el lloguer de l'habitatge, descartant totalment l'accés a un habitatge de propietat. I sovint la situació ofereix poques possibilitats de millora salarial tenint en compte el mercat, mentre veuen com el seu poder adquisitiu va minvant.

La realitat és que cada dia és més difícil trobar apartaments de lloguer, i que els preus s'enfilen de forma alarmant.

Enmig d'aquesta situació em sembla molt desencertat que hi hagi qui demani de canviar la Llei

Andorra ja no ofereix les condicions mínimes que oferia fa uns anys per a què un treballador recent arribat es pugui guanyar la vida dignament

d'Arrendaments de Finques Urbanes per a baixar la durada dels contractes.

Es comprèn l'angoixa d'aquelles famílies i d'aquelles persones d'edat avançada que han de viure amb la preocupació diària de no saber si podran conservar el seu apartament almenys per una durada d'anys raonable, o si hauran de canviar d'habitatge quan no ho tenien previst i donat el cas, si estaran en condicions de trobar-ne un altre amb disponibilitat per a pagar el nou lloguer. Tot això sense saber si gaudiran d'una pensió digna en arribar a l'edat de jubilació, i més des-

prés dels anuncis fets pel Govern a l'entorn del futur de les pensions, que estan presidits per la tisorada.

Aquesta és la trista realitat, no passa ni un sol dia que ciutadans ciutadanes que em trobo pel carrer no em facin part d'aquestes preocupacions.

De manera que no ens ha d'estranyar que cada dia sigui més difícil que treballadors comunitaris vulguin establir-se a Andorra. Però el que realment ens ha de preocupar és que si la situació no canvia, moltes famílies arrelades de molts anys hauran de marxar d'un país que els havia acollit amb els braços oberts.

O el que és pitjor, trobar-nos persones vivint en condicions indignes.

El problema no és anar a buscar mà d'obra més barata, els problemes són d'un altre nivell. Especialment el social, que se'ns pot girar en contra en una societat com la nostra, acostumada a la seguretat ciutadana, a la vida comunitària i solidària... Cal plantejar-se decididament quina societat volem, i que si no es pugen els salaris més baixos, es pot trencar encara més la cohesió social, el consum intern no creixerà, ni tampoc creixeran els ingressos de les cotitzacions a la CASS.

FAMESOS la Confederació Empresarial es va posicionar a favor d'una puja salarial. Ha arribat l'hora que aquells sectors que mostren una certa recuperació econòmica es plantegin de començar a aplicar augmentos salarials.

La implicació del sector privat és essencial per dinamitzar l'economia, però sense un suport i unes accions per part de Govern per fer créixer l'economia mitjançant un seguit de propostes i garantint la igualtat d'oportunitats per a tothom difícilment s'aconseguiran bons resultats.

La gent d'SDP defensem que cal establir un pacte social per al redreçament econòmic amb la participació dels diferents agents econòmics, el Govern i representants de les diferents formacions polítiques. Un pacte basat en la responsabilitat, en la solidaritat, i a ser possible en la fraternitat, per encarar un model econòmic sòlid capaç de generar confiança en el futur.

En la campanya electoral del 2015, els candidats d'SDP explicàvem que un dels objectius de la política ha de ser garantir la felicitat de les persones. Malauradament la realitat és ben diferent. El govern de DA, apoltronat en una realitat paral·lela, no solament bada i mira cap a una altra banda, sinó que ha submergit el país en una espiral de retrocés econòmic i social en el temps rècord de dues legislatures. **Conseller general per SDP**